

De storm had het grootste deel van de nacht gewoed.

In het brede bed dat ze met haar moeder deelde, lag het kind wakker onder de rommelige deken van wolgras en luisterde. Het geluid van de regen op de citroenhouten planken van de hut was gestaag en aanhoudend. Af en toe hoorde ze het gerommel van de donderslagen in de verte, en als de bliksem lichtte, drongen smalle lichtstralen door de luiken het kleine vertrek binnen. Als deze vervaagden was het weer donker.

Het kind hoorde hoe het water op de vloer spetterde en wist dat het dak weer op een nieuwe plaats lekte. Het zou de hard aangestamp-te aarde van de vloer modderig maken en haar moeder zou razend zijn, maar er was niets aan te doen. Haar moeder was niet erg goed in het repareren van daken en ze konden het zich niet veroorloven om er iemand voor in te huren. Op een dag, had haar moeder haar verteld, zou de oude hut het begeven onder het geweld van de stormen. 'Dan vertrekken we en zullen we je vader weer zien,' zei ze altijd. Het meisje kon zich haar vader niet zo goed herinneren, maar haar moeder sprak dikwijls over hem.

De luiken sidderden door een hevige windvlaag en het kind luisterde naar het angstaanjagende geluid van het kreunende hout en het getrommel op het vetvrije papier dat hun raam was en even was ze bang. Haar moeder sliep rustig door, zich van niets bewust. Het stormde heel vaak, maar haar moeder sliep er altijd doorheen. Het meisje durfde haar eigenlijk niet wakker te maken. Haar moeder was nogal driftig en ze hield er niet van om gewekt te worden voor zoiets onnozels als de angst van een kind.

De wanden kraakten en bewogen opnieuw; de bliksem en de donderslag kwamen bijna tegelijkertijd en het kind huiverde onder haar dekentje en vroeg zich af of dit nu de nacht zou zijn waarin ze zouden vertrekken om haar vader op te zoeken.

Maar dat was niet het geval.

Eindelijk ging de wind liggen en hield het zelfs op met regenen. De kamer was weer donker en stil.

Het meisje schudde haar moeder wakker.

‘Wat?’ vroeg ze. ‘Wat is er?’

‘De storm is voorbij, moeder,’ zei het kind.

De vrouw knikte en stond op. ‘Kleed je aan,’ zei ze tegen het meisje terwijl ze in het donker naar haar eigen kleren zocht. Het zou nog minstens een uur duren voor de dag zou aanbreken, maar het was van het grootste belang zo snel mogelijk het strand te bereiken. Het kind wist dat de stormen de schepen tot zinken brachten: kleine vissersbootjes die zich te lang en te ver op zee hadden gewaagd, soms zelfs grote vrachtschepen. Na een storm had je kans dat je dingen vond die op het strand waren aangespoeld, allerlei dingen. Een keer hadden ze een mes gevonden met een lemmet van gesmeed metaal. Toen ze het verkocht hadden, hadden ze twee weken lang goed gegeten. Maar als je goede dingen wilde vinden kon je je niet veroorloven lui te zijn. Een lui mens wachtte tot zonsopgang en vond vervolgens niets.

Haar moeder hing een lege zak van zeildoek aan haar schouder om de vondsten te dragen. De jurk van het meisje had grote zakken. Ze droegen allebei laarzen. De vrouw pakte een lange stok met een uit hout gesneden haak aan het uiteinde voor het geval dat ze iets in het water zouden zien drijven dat net buiten hun bereik was. ‘Schiet op, kind,’ zei ze. ‘Niet treuzelen.’

Het was koud en donker op het strand, er stond een koude wind uit het westen. Ze waren niet alleen. Drie of vier andere mensen liepen al op het strand, ze zochten het natte zand af en lieten voetstappen achter die zich weer snel met water vulden. Af en toe bleef er iemand staan om iets te bekijken. Een van hen droeg een lantaarn. Ooit hadden zij ook een goede lantaarn gehad, toen haar vader nog leefde, maar die hadden ze later moeten verkopen. Daar klaagde haar moeder dikwijls over. Ze kon niet zo goed in het donker zien als haar dochter en soms struikelde ze in het duister en zag ze dingen over het hoofd die ze eigenlijk had moeten zien.

Hun wegen scheidden zich, zoals altijd. Het kind liep in noordelijke richting langs het strand terwijl haar moeder het zuidelijke deel afzocht. ‘Keer om bij zonsopgang,’ zei haar moeder. ‘Je hebt nog veel te doen. Er mag niets blijven liggen na zonsopgang.’ Het meis-

je knikte en repte zich om op zoek te gaan.

De oogst was maar magertjes die nacht. Het meisje wandelde een lange tijd langs de waterkant, haar ogen op de grond gericht, speurend, steeds speurend. Ze vond het prettig dingen te vinden. Als ze thuiskwam met een stukje metaal of de tand van een scylla – zo lang als haar arm, gebogen, geel en verschrikkelijk – glimlachte haar moeder misschien naar haar en zou haar vertellen wat een braaf meisje ze was. Dat gebeurde niet zo vaak. Meestal beschuldigde haar moeder haar van al te veel dromerigheid en zei dat ze veel te veel dwaaze vragen stelde.

Toen het zwakke licht van het ochtendgloren de sterren deed vervagen had ze nog niets anders in haar zakken dan twee stukken melkachtig zee glas en een mossel. Het was wel een grote, zware mossel, zo groot als haar hand, met die vreemde geur van kiezelstenen die beduidde dat dit de beste soort was om te eten, het soort met het zwarte, boterzachte vlees. Maar ze had er maar één kunnen vinden. Al het andere dat was aangespoeld bestond uit waardeloos drijf-hout.

Het kind stond op het punt terug te keren, zoals haar moeder haar bevolen had, toen ze een metalen schittering aan de hemel ontdekte – een plotselinge, zilveren glans, alsof een nieuwe ster tot leven was gekomen die alle andere in de schaduw zou stellen.

Het bevond zich noordelijk van haar, ver boven zee. Ze bleef turen naar de plaats waar ze het had gezien en een ogenblik later zag ze het weer schitteren, een beetje naar links. Ze wist wat het was: de vleugels van een vlieger hadden de eerste stralen van de opkomende zon opgevangen, voor ze de rest van de wereld aanraakten.

Het kind wilde verder gaan, rennen en kijken. Ze vond het heerlijk om het vliegen van de vogels gade te slaan, de kleine regenvogels, de felle nachthaviken en de aasdieven; de vliegers met hun enorme zilveren vleugels waren nog veel mooier dan de vogels. Maar het was bijna dag en haar moeder had haar bevolen met zonsopgang terug te komen.

Ze rende weg. Als ze zich haastte, dacht ze, als ze de hele weg daarnaartoe en weer terug rende, zou ze misschien tijd hebben om even te kijken voor haar moeder haar zou missen. Dus ze rende en rende, de luie laatkomers voorbij die toen net op kwamen dagen om over het strand te zwerven. De mossel sprong in haar zak op en neer. De hemel in het oosten was bleek oranje gekleurd tegen de tijd dat

ze de plaats van de vliegers bereikte, een brede strook zandstrand, die ze dikwijls gebruikten om te landen, onder de hoge rots waar ze hun vlucht begonnen. Het kind vond het leuk om de rots te beklimmen en van bovenaf naar beneden te kijken terwijl de wind in haar haar speelde en ze haar korte beentjes over de rand van de rots liet bengelen, alleen met de hemel. Als ze nu niet snel terugkeerde zou haar moeder boos zijn.

Ze was toch te laat gekomen. De vlieger was al aan de landing begonnen.

Hij maakte een laatste elegante glijvlucht boven het zand, zijn vleugels zo'n vijf meter boven haar hoofd. Ze stond op en keek met grote ogen toe. Toen hij weer boven het water vloog liet hij zichzelf naar een kant vallen; een zilveren vleugel bewoog zich naar beneden en de andere naar boven en tegelijkertijd maakte hij een wijde boog. Daarna richtte hij zich op en kwam recht in de wind, gelijkmatig dalend zodat hij nauwelijks het zand raakte toen hij landde. Er bevonden zich nog andere mensen op het strand – een jongeman en een oudere vrouw. Ze renden met de vlieger mee toen hij landde en hielpen hem tot stilstand te komen. Daarna deden ze iets aan zijn vleugels zodat ze ineenklapten. Het paar vouwde langzaam en voorzichtig de vleugels op terwijl de vlieger de riemen losmaakte waarmee ze aan zijn lichaam bevestigd waren.

Het meisje zag dat hij degene was die ze zo aardig vond. Er waren veel vliegers, dat wist ze, velen had ze zelf gezien en sommigen herkende ze zelf, maar er waren er maar drie die regelmatig kwamen, de drie die op haar eigen eiland woonden. Het kind stelde zich voor dat ze hoog in de rotsen moesten wonen, in huizen die veel weg hadden van vogelnesten, maar met wanden vervaardigd van een kostbaar, zilver metaal. Een van de drie was een strenge vrouw met grijze haren en een zuur gezicht. De tweede was nog maar een jongen, donkerharig en onvoorstelbaar knap om te zien, met een prettige stem; die vond ze aardiger. Maar haar favoriete was de man op het strand, een man die net zo lang, slank en breedgeschouderd was als haar vader was geweest, gladgeschoren, met bruine ogen en krullend roodbruin haar. Hij glimlachte veel en leek meer te vliegen dan een van de anderen.

'Jij,' zei hij.

Het kind keek op, ze was geschrokken, maar zag dat hij naar haar glimlachte.

‘Je hoeft niet bang te zijn,’ zei hij. ‘Ik zal je heus geen kwaad doen.’ Ze deed een stap achteruit. Ze had de vliegers al zo dikwijls gadeslagen, maar nog nooit had een van hen haar opgemerkt.

‘Wie is dat?’ vroeg de vlieger aan zijn helper die achter hem stond en de opgevouwen vleugels in zijn armen hield.

De jongeman haalde zijn schouders op. ‘De een of andere mosselzoekster. Ik weet het niet. Ik heb haar al eens eerder hier in de buurt zien rondhangen. Wil je dat ik haar wegjaag?’

‘Nee,’ zei de man. Hij wierp haar opnieuw een glimlach toe.

‘Waarom ben je zo angstig?’ vroeg hij. ‘Dat is echt niet nodig. Ik heb er helemaal geen bezwaar tegen dat je hier komt kijken, kleine meid.’

‘Mijn moeder heeft me gezegd dat ik de vliegers niet mag lastig vallen,’ zei het kind.

De man lachte. ‘O,’ zei hij. ‘Nou, je valt me heus niet lastig, hoor. Misschien kun je de vliegers helpen als je groot bent, net zoals mijn vrienden nu. Zou je dat willen?’

Het meisje schudde haar hoofd. ‘Nee.’

‘Nee?’ Hij trok glimlachend zijn schouders op. ‘Wat zou je dan leuk vinden? Vliegen?’

Verlegen slaagde het meisje erin ja te knikken.

De oudere vrouw lachte onderdrukt, maar de vlieger wierp haar een blik toe en fronste boos zijn wenkbrauwen. Toen liep hij naar het kind toe en nam haar bij de hand. ‘Tja,’ zei hij, ‘als je later wilt vliegen zul je wel moeten oefenen, weet je. Zou je het fijn vinden om te oefenen?’

‘Ja.’

‘Je bent nu nog een beetje te klein voor vleugels,’ zei de vlieger. ‘Kom eens hier.’ Hij sloeg zijn sterke armen om haar heen en tilde haar op zijn schouders, haar benen bengelden op zijn borst en haar handjes friemelden verlegen in zijn haardos. ‘Nee,’ zei hij, ‘je kunt je niet vasthouden als je echt later een vlieger wilt worden. Je armen moeten je vleugels zijn. Denk je dat je je armen recht kunt houden?’

‘Ja,’ zei ze. Ze tilde haar armen op en spreidde ze uit als een paar vleugels.

‘Je armen zullen vermoeid raken,’ waarschuwde de vlieger, ‘maar je mag ze niet laten zakken. Niet als je echt wilt vliegen. Een vlieger heeft sterke armen nodig die nooit moe worden.’

‘Ik ben sterk,’ zei het meisje zelfverzekerd.

‘Goed. Ben je klaar voor het vliegen?’

‘Ja.’ Ze begon met haar armen te wapperen.

‘Nee, nee, nee,’ zei hij. ‘Niet wapperen. We zijn geen vogels, weet je. Ik dacht dat je naar ons had gekeken?’

Het kind probeerde het zich te herinneren. ‘Papieren vliegers,’ zei ze plotseling, ‘jullie zijn net papieren vliegers.’

‘Soms wel,’ antwoordde de vlieger tevreden. ‘Soms ook wel als nachthaviken en andere zweefvogels. We vliegen niet echt, weet je. We glijden zoals de papieren vliegers. We zweven op de wind. Je kunt dus niet met je armen wapperen; je moet je armen stijf houden en proberen de wind te voelen. Voel je de wind nu?’

‘Ja.’ Het was een warmere wind, die sterk naar de zee rook.

‘Nu, vang hem op met je armen, laat je optillen.’

Ze sloot haar ogen en probeerde de wind op haar armen te voelen. Ze begon beweging te voelen.

De vlieger liep inmiddels op een drafje over het zand, alsof hij door de wind werd voortgedreven. Toen de wind draaide, draaide hij mee en veranderde plotseling van richting. Ze hield haar armen stijf en de wind leek aan te wakkeren en nu rende hij en zij sprong op zijn schouders heen en weer, sneller en sneller.

‘Je vliegt me het water in!’ riep hij. ‘Draaien, draaien!’

Ze liet haar vleugels overhellen op de manier zoals ze hen al vele malen had zien doen, een hand ging naar boven en de andere naar beneden en de vlieger draaide naar rechts en begon in een cirkel te rennen tot ze eindelijk haar armen weer recht hield, en hij holde weer in de richting waaruit hij was gekomen.

Hij rende en rende terwijl zij vloog tot beiden buiten adem waren en lachten.

Eindelijk kwam hij tot stilstand. ‘Genoeg,’ zei hij, ‘een beginneling moet niet te lang boven blijven.’ Hij tilde haar van zijn schouders en zette haar met een glimlach weer op het zand neer. ‘Zo, daar ben je weer,’ zei hij.

Haar armen deden pijn, ze had ze zo lang omhooggehouden, maar ze was zo opgewonden dat ze bijna uit elkaar barstte, hoewel ze besefte dat haar thuis een pak slaag te wachten stond. De zon stond al hoog boven de einder. ‘Dank je wel,’ zei ze, nog steeds buiten adem van haar vlucht.

‘Ik heet Russ,’ zei hij. ‘Als je nog eens wilt vliegen kom je me maar opzoeken. Ik heb geen kleine vliegertjes van mezelf.’

Het kind knikte gretig.

‘En jij,’ zei hij terwijl hij het zand van zijn kleren sloeg. ‘Wie ben jij?’

‘Maris,’ antwoordde ze.

‘Een mooie naam,’ zei de vlieger vriendelijk. ‘Tja, ik moet ervan door, Maris. Maar misschien gaan we nog eens samen vliegen, hè?’ Hij glimlachte haar toe, draaide zich om en liep verder het strand op. Zijn twee helpers voegden zich bij hem, een droeg zijn opgevouwen vleugels. Ze begonnen te praten terwijl ze wegliepen en ze hoorde hoe hij lachte.

Plotseling rende ze hem achterna, het zand stoof achter haar op terwijl ze probeerde hem in te halen.

Hij hoorde haar komen en draaide zich om. ‘Ja, wat is er?’

‘Hier,’ zei ze. Ze stak haar hand in haar zak en overhandigde hem de mossel.

De verbazing stond duidelijk op zijn gezicht te lezen, maar verdween snel in de warmte van zijn glimlach. Ernstig pakte hij de mossel aan. Ze sloeg haar armen om hem heen en knuffelde hem even vurig, toen sloeg ze op de vlucht. Ze rende met haar armen wijd uitgespreid, zo hard dat het bijna was alsof ze vloog.